

„Лаже, брате мой, не е край, да може гнусавиятъ чифутинъ да туря бѣлгъ на сѣтата пасха.“

„Слушайте! само това ли има да казвамъ! и ксензовеи¹⁾, сега ходятъ по сичка Украина въ кочии. Та то ништо, че въ кочии, ами е това работата, че не впрѣгатъ коніе, а православни христие. Слушайте! не е едно, не е двѣ: казватъ, че чифуткинитъ си шиѣтъ рокли отъ поповски одежди. Ето какви работи ставатъ по Украина, панове! А вие си сѣдите тука на Запорожіе, та си свѣтувате, па се види, че татаринътъ ви е надагъ такъвъ страхъ, та немате веке ни очи, ни уши, ништо немате, та и не чуετε, што се прави по свѣтътъ.“

„Стой, стой!“ преби му рѣчь войводата, който стоѣше до тогава, навѣсилъ очи въ земята, както и сичкитъ запорожци, които при голѣма нѣкоя работа не пламвахъ отведнѣжъ, а млѣчатъ, и полека-лека събиратъ страшната сила на своята лютость: „Стой! да рекъ и азъ. Ами вие, такива-онакива, дяволъ башта ви да убиѣше, какво правихте вие сами? че нема немахте въ рѣцѣтъ сабли? Какъ допуснахте вие такова безаконие?“

„Ехъ, какъ допуснахме такова безаконие? я да ви видѣхме васъ, като бѣхъ само едни ляхове петдесе хиляди, па зашто да си крѣмъ грѣхътъ? кучета излѣзохъ и между нашитъ — приѣхъ имъ вѣрата“

„А гетманътъ ви, а полковницитъ што правѣхъ?“

„Полковницитъ такива работи направихъ, дѣто никому Господъ да не дава.“

„Какъ?“

„Така, сега гетманътъ лежи въ Варшава, испеченъ въ меденъ бикъ, а на полковницитъ рѣцѣтъ и главитъ возатъ по панаиретъ, та ги по-казватъ народу. Това направихъ полковницитъ!“

Потресе се сичкий таборъ. Испърво се разнесе по сичкий брѣгъ млѣчене, както стая предъ нѣкоя свирѣна буря, та че изведнѣжъ се дигнахъ рѣчи, и цѣлъ заговори брѣгътъ: „Какъ! да държатъ чифуте на откупъ христиевскитъ черкови! да впрѣгатъ ксензовеи въ еремъ православнитъ христие! Какъ! да допустнемъ на русската земя такива теглила отъ проклетитъ друговѣрци! да се обносятъ така съ полковницитъ и гетмана! Ама нема да бѣде това, нѣ!“ Такива рѣчи се разно-

1) Подеки попове.